

ОБЩЕНИЕ В СТРАДАНИЯТА МУ

Дейвид Уилкерсън
1 Юли 1983

„За да позная Него, силата на Неговото възкресение, и общението в Неговите страдания, ставайки съобразуван със смъртта Му” (Филипяни 3:10)

„Общение” е обединение на хора споделящи сходни интереси или проблеми. „Да страдаш” означава да изпитваш болка или нещастие.

Павел копнееше да сподели болката и нещастията, които преживя Христос. Нямах ли достатъчно нещастия той в собствения си живот? Нямах ли тежка болка и грижа в сърцето си за всички църкви? Въпреки това той се молеше: „О, само да знам как да споделя Христовите болки и рани.”

Скоро след като Павел повярва, Анания му даде слово от Господ: „Защото аз ще му покажа колко много той трябва да пострада за името ми.” (Деяния 9:16). Това щеше да е повече от личната скръб от срама, отхвърлянето, преследванията и трудностите. Той щеше да претърпи корабкрушение, пребиване с камъни, побоища и страдания на душата и тялото. Щеше да приеме с радост загубата на всичко. Триумфиращ над личното си страдание, той щеше да заяви:

„Понеже смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравнят със славата, която има да се открие към нас.” (Римляни 8:18)

Павел страда така, както малцина други са страдали. И въпреки това той считаше всичко това за нищо, в сравнение със страданията на Исус Христос, неговия Господ. Петър също каза, че свидетел и съучастник в Христовите страдания:

„Аз който съм презвитер и свидетел на Христовите страдания ...” (1 Петрово 5:1)

„Радвайте се за гдето... имате обещание в страданията на Христа...” (1 Петрово 4:13)

Кой в днешно време копнее да сподели страданията на Исус Христос?

Църквата днес е фокусирана в себе си, изразходваща по-голямата част от духовната си енергия в болката, мъката и обидата на членовете си. В почти всички общности съществуват многобройни молитвени групи, които състрадателно се протягат за да споделят болките на страдащи съседи. Станали сме общество на братската мъка.

Всичко това е похвално. Истина е, че когато един член на тялото страда, всички страдаме. Не виждам нищо лошо в това християните да се събират, за да споделят болката си и едни други да носят бремето си. Това е абсолютно библейско.

Проблемът е, че ние ставаме егоистично погълнати от собствената си болка и от болката на други страдащи братя и сестри. Това ни оставя много малко или абсолютно никакво време да мислим за страданията на Христос, камо ли да ги споделяме.

Малко ме е срам когато хвърля поглед към последните 25 години от моето проповядване. Проповядвах толкова много проповеди за човешкото страдание, а толкова малко за Христовото. Плаках заради болката на множествата, а не пророних дори една сълза заради Христовата болка и мъка. Познавам болката и скръбта на хора от всички социални нива, но не знам нищо за страданията Му.

Огледайте се наоколо и ми кажете дали това не е проблем на почти цяло християнство днес. Отидете до коя да е книжарница и пребройте книгите засягащи човешката болка, като: депресия, страх, отхвърляне, развод, повторен брак, самота и т.н. посетете почти всеки семинар или кампания и ще чуете големи прозрения за това как да се справим с личната болка и мъка. А колко малко е писано или преподавано относно споделяне страданията на Господ Исус Христос.

Не отхвърлям всичко. Ние имаме нужда от цялата помощ, която можем да получим. Но ние страшно много се нуждаем от това да се молим като Павел да можем да разберем и участваме в Христовите страдания. Нека Бог ни помогне да преместим погледа си от себе си и собствената си болка и да го поставим върху общение в Неговите страдания.

Страданията на Христос не могат да бъдат видяни в човешкото Му тяло – те са духовни!

Ние ставаме сантиментални когато става дума за човешката болка на Христос на Голгота. Силно се натъжаваме от болката, която Му причиниха короната от тръни, пироните, копието, зловната тълпа и подигравателните войници.

Но ние никога не бихме могли да страдаме като Него, ако това е най-дълбокото, до което стигаме. Много по-дълбоко е това! Павел също знаеше какво е да си бит, да ти се подиграват и бичуват. Павел кървеше. Той също беше презрян и отхвърлен от хората. Ако го измерите по човешки, този апостол почти изравни физическата болка и страдание на Спасителя.

Не беше и световното страдание, което Павел искаше да изстрада с Христос. Никой не може да сподели Божественото, всеобхватно страдание на Христос. Той сам понесе греха на целия свят. Само Той беше ранен заради престъпленията ни. Агонията на изкупителното Му дело е само Негова.

Страданията на Христос, в които Павел и ние можем да вземем участие, се отнасят до духовните страдания, които понесе Той докато беше в човешкото Си тяло. Той страда много повече в духа Си преди Кръста. Става дума за отстъпила църква, невярващи близки и онова, което му струваше да се върне от земята на небето.

Сигурен съм, че никой не може да разбере напълно страданията Му, а моето откровение със сигурност е много ограничено. Но аз съм воден от Духа да участвам в три специални сфери на Неговите страдания. По-голямата част от тях се намират в книгата на Йоан.

I. Христос пострада жестоко пред погледа на Своя дом, обърнат в разбойнически вертеп.

Исус влезе в Ерусалим на Пасха и отиде в храма. Онова, което видя, Го ужаси. Търговци контролираха Божия дом! Той очакваше да види молитвен дом, а онова, което намери, беше пълна заинтересованост от реклама, външен вид и продажби на религиозни артикули. Религиозните лидери брояха печалбата. Божият народ не четеше, не изучаваше и не слушаше Божието Слово – бяха твърде заети да продават религиозни сувенири. Каква заетост само! Как тичаха тези религиозни предприемачи, мислейки си, че вършат Божието дело. Божиите хора се бяха превърнали в амбулантни търговци на религиозни стоки.

Навсякъде из Божия дом бяха разпънати маси, на които се предлагаха и продаваха овце, волове, гълъби, свещи, тамян и някои други стоки за религиозна употреба. Касовият апарат издаваше най-силния шум в дома. Изкарваха се пари на гърба на Бог и религията.

Говорите за страдания? Каква ужасна болка изживя нашия Господ при тази гледка, която накара състрадателното Му сърце да се изпълни със свят гняв. Кроткият Му дух се изпълни с праведно негодувание.

Можете ли да си представите момента? С камшик в ръката, нашия Господ връхлетя в храма и започна да вършее във всички посоки, преобръщащ маси препълнени със стока. Той разпръсна продавачите, предприемачите, търговците на дребно.

„Вън, – гърмеше Той – вън от дома на Баща ми! Осквернили сте това свято място, превръщайки молитвения дом в търговско предприятие!“

На друго място в Библията няма да видите такова насилие от страна на Господаря! Това беше едно от най-болезнените преживявания в цялото Му служение. Той не можеше да гледа от страни и да позволи дома на Баща Му да се превърне в бърлога на религиозни крадци.

Имаме ли желание ние днес да вземем участие в Христовите страдания в тази сфера? Страдаме ли като Него когато видим Божия дом отново превзет от търговците? Ще се разгневим ли поради ужасната комерсиализация на Евангелието? Ще почувстваме ли гневът Му срещу духовната търговия на дребно до толкова, че да се оттеглим от подобни дейности? Достатъчно силно ли чувстваме болката Му, за да отхвърлим всички служения, които произвеждат стока само за да печелят пари?

Можем ли да споделим страданието в тази сфера, така че да се изправим срещу всички онези, които обръщат Божия дом в театър или увеселителен парк за предприемачи? В състояние ли сме да скърбим поради печалбарството от името на Исус? Можем ли да преместим погледа си от парите към Кръста?

Апостол Петър ни предупреждава за появата на лъжепророци, които ще се промъкнат между нас и от алчност „ще ви мамят с престорени думи...” (2 Петрово 2:3). С други думи, тези хора ще дойдат със щандовете си, виждащи само символа на долара. Те ще поставят името на Исус върху всичко, за да ви измъкнат парите и да се обогатят. Тези търговци трябва да спрат да проповядват и да започнат бизнес.

Колко ли са разгневени небесата на цялата тази покупко-продажба на съвременната търговия с Исус. Каква болка трябва да изпитва нашия Господ когато гледа евангелизатори, които са по-заинтересовани от продажбите на записи, касетки и книги, отколкото от достигането на изгубеното човечество. Какви малки състояния се правят от рекламата и продажбата на религиозни стоки в църковните среди! Ние сме постигнали много повече от това да комерсиализираме Рождество – комерсиализирали сме самото Божество!

Бог ни дава послание, талант, дар, а ние го пакетираме и го продаваме! Безплатно го получаваме – скъпо го продаваме. Страхуваме са да вярваме на Бог да спонсорира служенията ни. Обединяваме талантите си, за да изкараме пари. Няма ли останали на света евангелизатори и служители, които не рекламират нищо друго освен Исус Христос?

Проблемът се разпростира отвъд продажбата на религиозни стоки в Божия дом. Той включва цялата светска реклама с Божиите неща. Средностатистическият християни би бил шокиран, ако знаеше колко много популярни служения са рекламирани от светски агенции, които „продават” човека и посланието му. Те пакетират и продават Евангелието като сапун или закуски. Резултатът е сладки малки песнички и екстравагантни проповеди с малко живот.

Тази седмица получих официално съобщение, че едно служение е наело човек от връзки с обществеността от Медисън Авеню да ги рекламира. Те чувствали, че се нуждаят от по-голяма показност и по-добър търговски вид за да се справят с бюджета си. Божиите пророци са подменяни с PR-и!

Не искам да имам нищо общо с професионалните амбулантни търговци и организатори. Те нямат право да докосват помазаните Божии неща. Те правят компромис с Божиите хора, ограбват ги от помазанието им и го заменят с ловък безжизнен професионализъм. Те взимат мощни Божии хора и ги превръщат в горди знаменитости, които градят репутация върху Евангелието. Те взимат духовни, смирени музикални групи, обличат ги в лъскави якенца, пренаписват песните им, така че никой да не се засегне и да станат толкова професионални, че да попаднат в светските класации. Навсякъде виждам музикални групи, които биват изкушавани, губят Божието помазание и свършват като поредната безжизнена група.

Бог не само, че няма да благослови тази съвременна тенденция към светски професионализъм, но Той ще изгърми срещу нея и ще я изхвърли от присъствието си! Небето не я помилва в Ерусалим, няма да я помилва и в тези последни дни. Дните на търговците в Божия дом са преброени.

II. Христос страда когато онези, които Той обича най-много, се съмняват в заинтересоваността Му към тях и в силата Му!

Исус обичаше Лазар. Той също много обичаше двете му сестри – Мария и Марта. Техният дом беше оазис за Господаря. Знаем, че Лазар и семейството му обичаха Исус, но Библията набляга повече на Христовата любов към тях:

„Господи, ето този, когото обичаш, е болен.” (Йоан 11:3)

Когато Исус чу това, Той им изпрати послание:

„Тази болест не е смъртоносна, но е за Божията слава, за да се прослави Божият Син чрез нея.” (Йоан 11:4)

Исус знаеше, че Баща Му имаше намерение чрез това чудо сред най-добрите Му приятели ще Му донесе слава, а на тях - увереност и вяра! Но в какво дълбоко страдание за Исус се превърна това преживяване само. Учениците се усъмниха в Него. Мария и Марта се усъмниха в Него. Както и плачещите приятели на Лазар.

Дали Мария знаеше колко дълбоко Го наранява когато Го обвини, че не бил загрижен и заинтересован от проблема им?

„... Господи, ако си беше направил труда да дойдеш навреме... вече е твърде късно... той умря.”

Дали Марта знаеше как обиди Господаря когато постави под въпрос силата Му да възкресява? Той ясно и каза: „Брат ти ще възкръсне.” Но думите Му не бяха достатъчни: „О, да, в деня на възкресението той ще възкръсне отново, ама сега...?”

Колко болезнено трябва да е било за Христос най-скъпите Му приятели да се съмняват, че Той притежава силата, от която се нуждаеха. „Още ли не знаете кой Съм?” изглежда искаше да попита Господ.

„Аз съм възкресението и живота... вярвайте в Мен. Аз имам силата, живота...”

Не мисля, че знаем колко беше голяма болката Му в този момент. Собствените Му ученици не можеха да схванат идеята кой беше Той. Беше достатъчно отвратително, че собствената Му нация не го познаваше, но тези, възлюбените, как и те не разбираха силата Му?! Възможно ли е да си е казал тогава: „Дори и най-скъпите ми приятели не вярват – кой тогава би повярвал някога?”

Пренебрегването на силата Му е, което причинява толкова болка и мъка на нашия Господ! Ако ние, най-скъпите Му приятели, не вярваме в силата и верността Му, кой би повярвал някога? Ние Го наричаме приятел, Господ, но не живеем живота си така, все едно Той има силата, от която се нуждаем, за да ни пази победоносни и радостни.

Святият Дух неколкократно ме пита през последните седмици: „Той наистина ли е Господ? Наистина ли Той е Господ за теб?” Аз свидетелствам на другите, че Той е Господ! Казвам на себе си, че е! Но понякога трябва да Му причинявам твърде много болка защото се съмнявам в Него по време на нужда и криза.

Щом Той е Господ, защо живеем в такъв страх? Защо болестите и смъртта ни ужасяват толкова много? Защо живеем толкова жалко, толкова празно, толкова сухо, след като нашия Създател Господ има всичката сила, всичката мощ, всичката мъдрост!? Нищо чудно, че Исус плака!

Нека ви кажа кое наистина задоволява Господното сърце. Това е Негово дете, което напълно почива в любовта Му, силата Му и мъдростта Му. Това е детето, което е в състояние да каже: „Аз знам, че Той има цялата сила, че може да изцереява и спасява по всякакъв начин, който си иска, но Той е също така е цялата мъдрост и аз ще Му вярвам напълно, дори когато не разбирам делата Му.”

Църквата е пълна с хора, които вярват в силата Му. Тя е всичко, което познават; всичко, което искат. О, те вярват когато видят чудеса и благословения. Но нека само Бог в мъдростта Си да прибере някого у дома при Себе Си и същите тези вярващи в силата или ще се нацупят, или ще се паникьосат от страх и неверие. Те започват да обвиняват Бог в нечестност и незаинтересованост.

Аз вярвам в чудеса! Вярвам в изцереция! Той може да изцери рак или което и да е друго заболяване. Вярвам, че моя велик Бог има мощна ръка, която има власт над цялата вселена, цялата природа и всички царства на тъмнината. Но аз не Му вярвам ни най-малко, ако не вярвам, че Той ще направи онова, което трябва в добри и лоши времена, в болест и здраве, в живот и смърт. Отказвам да притискам Бог – предпочитам да си почивам в силата, милостта и мъдростта Му.

Съучаствам в Христовите страдания, когато скърбя за християни, които вярват, че Бог получава слава само в чудеса и знамения. Самият Исус каза: „Тази болест (на Лазар)... е за Божията слава”. Не само възкресението от мъртвите, но също така и болестта. Някои християни примират от страх при мисълта, че Бог може да извлече слава от коя да е болест. Но аз ще избързам няколко крачки и ще кажа, че Бог може да извлече слава дори от смъртта на светиите Си, както направи при страданията и смъртта на собствения Си Син. Повтарям концепцията си, че смъртта в Христос е последното изцереция.

Не е съмнение да почиваш в Божията мъдрост, която взема връх над молитвите и дори над вярата ни. Йов, след като не виждаше облекчение, каза: „Ако и да ме убие Той, аз ще Го чакам” (Йов 13:15)

Онова, което Мария и Марта трябваше да направят, е да почиват в Христовата любов и сила, казвайки Му: „Господи, знаем че си абсолютно способен да го възкресиш. Но ако ли не, трябва да имаш свръхестествени причини, подкрепени от свята мъдрост, така че приемаме с радост пътищата Ти.”

Познавам умиращо семейство в Охайо, което носи повече слава на Бог от повечето здрави християни в щата. Хвалителите от семейство Сигрист страдат от рядък вид рак. Две от дъщерите им са вече при Христос, третата е заразена. Бащата има огромен тумор в стомаха си. Те живеят на ръба на смъртта. Но, о, победата в този дом! Те се радват в Божията любов и вяност. Вестниците разказват историята им в целия щат. Те имат толкова силна вяра в изцерителната сила на Христос, но също така и пълно доверие в Неговата мъдрост и любов. Те си почиват в Бог, предпочитайки неговата воля пред своята.

Хората, които чуят историята им, казват: „Това е вярата, която искам! Това е Бога, на Когото искам да служа. Този, който може да даде такъв мир и почивка пред лицето на самата смърт. Бог, който те пази да не се разпаднеш в криза.”

„Блажени ония, които, без да видят, са повярвали.” (Йоан 20:29)

Аз вярвам, че Бог е в състояние да получи слава от абсолютно всяка ситуация. Той не се нуждае от чудо, за да приеме слава. Може да накара дори човешкия гняв да Го хвали. Най-сладката слава е онази, която Христос дава на тези, които преминават през долината на сянката и на смъртта. Те са онези, които познават славата на Неговото утешение и красотата на Неговата почивка. Те гледат смъртта в очите и не се притесняват. Дори болката и болестта могат да родят най-славното откровение за истинското присъствие на Исус. Той оправя леглото ни когато сме болни (Псалм 41:3). Семейството ни също може да потвърди това. В изпитания подобни на тези на Йов, Христос разкри Себе Си по начини надхвърлящи славата на чудесата. Ние обсъждахме свръхестествена утеха, благодат и почивка.

III. Христос страда когато остави онези, които Му бяха най-скъпи на земята!

Можеше ли Исус да обича Лазар, Мария и Марта, а да не обича толкова собствената Си майка? Обичаше ли Той учениците Си повече отколкото Майка си? не мога да повярвам на това.

В човешката Си форма, Той беше „синът на Мария”. Този ред сам по себе си ни говори за Божието отношение на любов към тази благословена жена. Той беше плода на утробата й. Тя Го гушкаше когато беше бебе. Учеше го. Тя беше като всяка друга любяща, грижовна майка, която имаше близко взаимоотношение с детето си. Как само се притесняваше когато Той се изгуби в Ерусалим. Как страдаше когато съседни и приятели говореха срещу скъпия й Син. Трябва да е плакала често когато слушаше клеветите, лъжите, обвиненията. И кой може да си представи болката й в подножието на Кръста. Тя знаеше, че Той е Бог в плът, но Той също беше нейния скъп и обичан Син.

Щом Христос беше изкушаван във всичко както и ние, тогава Той със сигурност дълбоко страда когато остави земните си взаимоотношения с обичната Си майка. Каква покъртителна човешка история имаме в Йоан 19 глава:

„А при кръста на Исуса стояха майка Му, и сестрата на майка Му, Мария Клеопова и Мария Магдалина.

А Исус, като видя майка Си и ученика, когото обичаше, който стоеше близо, каза на майка Си: Жено, ето син ти!

После каза на ученика: Ето майка ти! И от онзи час ученикът я прибра у дома си.” (Йоан 19:25-27)

В най-последния Си час Той мисли за майка си. Очевидно Йосиф – баща Му – беше починал и Исус искаше да я остави на любящите грижи на този, на когото вярваше. Йоан взе Мария в дома си в същия този ден, за да се грижи за нея и да я пази.

Толкова е лесно да невидим тези 7 малки думи и да пропуснем значението им: „Жено, ето сина ти... ето майка ти.” В онзи момент Исус я оставяше! Вече щеше да бъде повече от сина на Мария – щеше да бъде неин господ и Спасител. Той отиваше обратно при небесния Си Баща с голяма радост и очаквания, но Той познаваше славата на човешката любов – на син към майка си.

Колко трудно трябва да е било, по човешки казано, всъщност да каже: „Жено, вече не съм твой. Сега Йоан е сина ти. Трябва да те оставя и да те дам на друг. Друг трябва да заеме мястото ми в ежедневието ти.”

Не че Христос искаше да остане в човешкото си тяло. Работата Му на земята беше свършила. Изкуплението щеше да бъде извършено всеки момент. Но той изпита страданието да остави най-скъпото в живота Си.

Ние също участваме в болката и мъката да оставим онова, което е най-ценно за нас. Точно сега, някъде, Божии светии трябва да оставят на смъртта най-скъпите си хора. Колко сладко е страданието да кажеш сбогом! Колко продължителна е болката когато обичан човек премине от земното към вечността. Христос почувства тази болка и можеш да бъдеш сигурен, че когато си призван да извършиш тази жертва, Той ще ти даде всичката благодат, от която се нуждаеш за да го понесеш.

Толкова съм радостен, че Той страда с нас по такъв личен, интимен начин. Може би не мога да съм съпричастен към болката от забитите пирони и към съкрушителния пробив на копие, но мога да разбера болката, която Той преживя когато предаде майка Си на друг. Всички ние един ден трябва да минем през тази болка. Колко сладък, любящ Спасител, който почувства мъката ни в това отношение.

Пътят на Кръста е да предадем всичко, което е мило за нас в този живот!

Жена ми и аз почувствахме самотната болка на това да дадем всичките си 4 деца на улицата – като евангелизатори на изгубените. Колко много страдахме когато и последното си отиде. Чувствахме такава празнота. Къщата беше мъртво неподвижна. Плакахме през нощта. Но благодаря на Бог, че ги предадохме на Божието дело. Сега познаваме общението в Христовите страдания. И Неговата радост и утеха ни заливат всеки час.

Имам колега, който трябваше да остави пастирското си служение поради тумор в мозъка. Тази работа му беше скъпа. Все пак в това предаване той порасна толкова много – стигна духовни висини, които никога не би достигнал, ако не познаваше общението в Христовите страдания.

Всичко трябва да се сведе до това – какво и да ни се налага да страдаме, трябва да предадем всичко, което ще ни отдалечи от това да извършим съвършената Божия воля!

Това означава да отидем до място, на което Христос е напълно достатъчен... където Той е всичко, дори повече от самия живот.

Това означава да обичаме Христос повече от всяка човешка любов. Повече от семейството ни! Повече от съпруга, съпругата, децата, братята, сестрите.

Да ги обичаме до един, но въпреки това вътрешно да ги предадем на Него като жертва за великата ни любов към Господ Исус Христос.

Направи това и ще пробиеш в славата на Неговата възкресителна сила и ще участваш в смъртта Му.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1983 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Fellowship of His Sufferings](#) / [Общение в страданията Му](#)